

Криниця

Віктор Гудим

Ой у криниці вода холодна —
Джерела чисті зісподу б'ють.
Ти вистилала тонкі полотна,
Ти виряджала в далеку путь.

Ой у криниці вода холодна,
Дівчино-рибко, не забувай.
Дала напитись (убік полотна!),
Сама рукою: ну, що ж, бувай!

І я поїхав – знову походи,
Панів рубали – крошив Махна...
Біля Майкопа з криниці воду
Цебром збирала не раз до дна.

Одна на брата надбита фляга
Ковтав по краплі й на дно дививсь.
Ой пив не часто з криниці благо,
Не роззувався і не голивсь.

З коня не злазив – бої, походи,
Коли до ясен присхне язик,
У серці будять – криницю й воду,
Що у походах не пив, одвик.

Та шабля гостра, як бритва ріже!
Пани-підсудні дають драла.
Майкоп, Одеса, Полтава, Ніжин —
Кіннота наша в боях пройшла.

Вертав з походу – біля криниці
Стояла пишна і молода.
– Ой дай напитись мені водиці... —
додолу з відер хлюп-хлюп вода.

Улип губами до відеречка,
Такої зроду води не пив.

Медами пахла білява гречка,
А ти за повід, щоб одступив!

А ти питала, з якого краю,
Дарунок-подар, який несу.
Відповідав я. – Панів немає...
Бідняцька воля да на красу!

Ой у криниці вода холодна.
Дала напитися – не забувай...
Тікали-никли тонкі полотна,
А ти рукою – бувай-бувай!..

Як доведеться цим шляхом їхать,
На окупанта війною йти —
Біля криниці, де липа-стріха,
У затінь свіжу знов вийдеш ти.

Береш відерце. З тої криниці
Як бризне-бризне зерно-вода.
Дала напитися кришталь-водиці,
А сама горда і молода.

Як і раніше, вода холодна
Плюскоче з відер, як водограй.
Та молодиця... тонкі полотна...
Мені рукою: бувай... бувай!